Szó nyomán

Ez is pisis, az is pisis –
utoljára egy se pisis.
(Folklór)

Tudom, a szó választ ki minket: akkor láttam, amikor ezer szót egymás mellé tudtam, de közöttük csak egy volt, amelyben hittem. Hittem: általam hiszek benne, pedig: hitemet ő akarta, ő választott ki, hogy megimádjam őt.
Leírjuk az ezer szavakat, járunk a szó nyomán szisz-lető orral – vizslák –, s ha látjuk messze, űzzük, egyre űzzük, ezer szó mérföldjét tesszük-futjuk egyetlen kis meleg állatért.
És azután az ezret válogatjuk, mert megszánjuk az üldözés izgalmát, sajnáljuk, hogy ezer szavunk mind-mind elsüllyedjen. S az ezerből valami né-hánynak, melyen már érzik a megűzött szó szaga – maradásra megkegyelmezünk.
És már nem hajtom tovább a verset a lendületnél. Ahol a vers magától megáll, ott befejezem: ha be-fejezetlen is, ha függőben marad is, egészebb így, mintha indulaton és lendületen kívüli formába te-relném a kerek befejezésért. Így lesz a töredékes-líra, melynek egésze – egész képet ad. S aztán eb-ben az egyhangú fűtengerben felpiroslik egy-egy szamóca, egy-egy kék vagy lila virág, amely kerek, amelynek szára van, kelyhe, szirmai, színe és illata. Ők a fű, a füvek meglepetései, amelyeket az egy-színű fűtengert járó vándornak nyújtanak – kár-pótlásul.

1

Bizonyos megvilágításban
Voltam – isten
Rangrejtve – idő
Elhullt a hárs
A levelek, uram, a levelek

Így lettem seprűző
Bizonyos megvilágításban
Az ősz adta a legtöbb
Hatalmat.

4

Akiben a fájdalom erősebb a szabadságnál
Okos, mert van oka
És érzi az okát
De önműködő állat is
Akiben a fájdalom erősebb a
Szabadságnál.

5

Képleteimbe belenősz majd lassan
Belesoványodsz képzeletembe
Belehízol esztétikámba
Ó lény.

6

Istent párbajra,
8.30-ra – menetrend szerint –
kihívta a Vasúttársaság.
Bár Isten késett,
végig azt vallotta:
kezdettől fogva ott volt.

8

A líra a jövő közérzete, mondom
Párbajra hív a kávé
A líra a jövő közérzete, mondom

9

A körte hitetlenül aláhull
A kertben méhek füstje száll
Eső szála is fölragyog
Borda-hálón
Pók-szív kapaszkodik
Kéménybe hull a szándék
Vonalzott ég – beíratlan irkám
Minden fehér terek, meszelt falak magánya
De jó, hogy fölfedeztelek.

11

Légyfogón ketten
Átkozott sáv, a térbe lóg

Fejünk tapad, ragad a potrohunk
Mállik torunk, halódunk gyönge szárnnyal
Ó, Eötvös-inga

12

Hanyatt fekszem
Artista nő fogával tart egy férfit
Ég, ne ejts a földre

13

Füvekkel szembenézek
Két célzás között
Hasmánt fekszem
Én katona
Halálomat így
Szokni igyekszem

14

Énmagamat én meg hagyom halni
És szabotázs és bojkott
Minden – énmagam ellen
Állok hitetlenül állok
Valami síkon
De a villámok késlekednek
S ha nincsenek – beosztalak
Enyészet
Gyűrűzzék csak
Tavon a halálom

15
(Záróra)
Lábbal föl-föl a székek,
– S ülnek, ha vannak alant –,
Alantjukkal az égnek
Nyomnak a latba a vének,
Kiket halat a hant.

Itt álluk alá veszik az abroszt,
Foltos a vászon-hegedű,
Sepergetnek a cipőm körül,
Elmegyek, hogy ki ne dobjanak.

18

Gyűrűmet megfordítom
Szívemet elordítom
Arcomat lefordítom

Fordítsátok le arcomat
Föld, felé – más nyelvekre

19

Madár dicséri fészkét
Madarat dicsér fészek
Madár nyögi a fészkét
Madarat nyög a fészek
Fészek nyög madár dicsér
Madár dicsér madár nyög.

20

Elvirágzott operettcipő
Ég a lábujjad benne
Máglyán
A Séta

21

Milyen szagom van, isten, milyen
szagom,
himnusz-szagom, vagy ballada-
szagom?

23

(Sanzon)

Piszkos egy szomorúság.
„Ugye jobb nőid voltak életedben?”
Piszkos egy szomorúság.
„Bizony jobb nőim voltak életemben.”
Piszkos egy szomorúság.
„De igazán, jobb nőid voltak életedben?”
Piszkos egy szomorúság.
„Volt egy olyan nőm, kilenc nyelven beszélt,
A tizedikre magam tanítottam,
S ahogy megtanulta, hopp, el is röpült.”
Piszkos egy szomorúság.
„Mondd, hogy jobb nőid voltak életedben.”
Piszkos egy szomorúság.
„Bizony jobb nőim voltak életemben.”
A „piszkos” elröppent,
Maradt a „szomorúság”.

25

(Tréfa)

Pegazusoddal soha ki ne babrálj.
Nincsen jobb
A Halhatatlan Zabnál.

27

Elguruló pénz után tekintek
Már indulok
Nem-létezésed illata iránt

28

Lassan mögém áll enni
Minden őserdők vadja
Valami munkál bőszen
Szürke mezőim szántván
Minden idomba zárva
Fogam a síkra koccan
Ujját nyújtja a testem...

29

Ó féltem ismételni
Így nedvedzett ki bennem
Minden létrehozásom
Őszült űrben a humusz
Zsenge bűnömtől hízik.

32

Hagyj engem nyugodni
Diktáló istenem
Sancta Varietas!
Fogyó fehérségem
Hőmérsékletében
Virágszál a hónom alatt
Hagyj engem nyugodni
Diktáló istenem
Sancta Varietas!

33

Olyan szomorú, amikor
meg kell szabadítani
téged.
Amidőn tudva-tudón
kezdeted kitakarja a véget.
Olyan szomorú, amikor
meg kell szabadítani
téged.

34

Egyetlen erőm: menekülni tudásom!
Magányos gyöngém: visszatérni tudok!

35

Őszvér a költő
Szülték, de nem szül
Se szomorút
Se boldogabbat.

36

Győz, kit követni nem lehet
se nyom szerint
se szó szerint
se szín, se hús
se szám szerint
Győz, kit követni nem lehet
a győztes, aki árnytalan
mert mindig jönnek valakik
s mint szuka-macska vagy kan-eb
kiönt a térbe hang-gyűszűt
az árnyad farka felnyüszít
ráléptek árnyaidra

38

Akik temetnek – feketék
De a halott – fehér
Ős-jel: aki megmarad
Sötétebbet ér.

46

(Nőstény-Szép)

ha szoknyád is
zászlószínű lenne,
meg mindened
zászlószínű lenne,
az lenne
teljes kéjem...

47

(Hím-Szép)

Ha mindenem zászlórúd lenne
meg mindenem oszlop-csarnok
lenne
dór-jón-és korinthoszi főkkel
az lenne
teljes kéjem...
– – – – – – –
Nő kellene
Akivel átéled
a háromneműséget.

49

Derű – kiszámított hatalmam
megengedi
a hullák nélküli
győzelem közérzetét

52

Ugye megszoktátok volna?
Ugye megszoktátok volna,
hogy meghaljak,
ugye megszoktátok volna,
hogy meg se szülessek,
ugye megszoktátok volna
halálomat –
koszorúitokkal?!

53

Gyermekre bíztak
eleitől fogva
Mint vak, mögötte
megyek zokogva
„Átviszed a bácsit
a túlsó oldalra
A túlsó oldalra
viszed át a bácsit”

54

Kicsi, öreg anyák topognak méltó, nagy fiaik
körében
Aszalt gyümölcs pattant a pengő ágra
S csak topognak, mi van, mi lesz, mivé is
angyalodtam
S remegnek, remegnek világgá remegnek

58

(Álom-ítélet)

Álmodtam, hogy ítélkeznem kell már
Leborultak a gombák
A szamóca a bokámig sikoltott
A sás a térdemig
Minden élni akart körülöttem
Este lett és féltem a földben
(Sötétebb az éjjel a földben!)
Nyirkos kezeim gyökeret tapogattak
Hajam szála átszelt egy gilisztát
– – – – – – – – –
S ítélet nélkül mind megettek
Bocsánatos mosolyukkal
Kegyelmetes alázattal
Sajnálatos főhajtással
Nem ítélve, nem büntetve, nem szent dühvel
Csak megettek.

60

Madonnákat nézek
Fekete albumokban
Fekete madonnáknak
Királyi húsa robban.

61

A Nyúl haladt
Gerinc-koordinátán
Nem volt se Se, sem Semmi
Csak fóbiás a Sátán.

62

Lassan elnyűtt középkor
Idő-vért véd a vádtól
Ne álmodj szép paráznát
Inkább búcsúzz anyádtól.

66

Unalmaim nem kérnek enni
Unalmaim nem vágynak
Külföldre menni
Unalmaim
Kénytelenek...

68

Közönyeim lassacskán ellegelnek
Itt-ott, ahol van pasztell-zöld szabad fű
Közönyeim ráncában homokszemcse
És nem tudom, hogy melyik Szaharából

72

Semmit csak Nyelvet
Nevet a dolgaimnak
Nem akarnék már semmit
Nevet a dolgaimnak

Nevén nevezni kölyköt
Kutyát, fabatkát, istent
Nevedre hallgass, ördög
Itt bent.

75

Mondta-e valaki, hogy X. meghalt
Vagy csak úgy tűnt nekem
Mondta-e valaki, hogy most születnek
Vagy csak úgy tűnt nekem
Mondott-e valaki valamit egyáltalán
Vagy csak úgy tűnt nekem?

76

Erős váram nékem a minden – –
S ha nem tudnám, hogy ma is ölnek,
Elmehetnék lassan ökörnek.

78

Volt énekre domború mellem – ó, Homérosz
Volt két karom, két gyökér-lábam – ó, Héraklész
Volt koponyám, gyönyörű koponyám – ó,
Szókratész

Csak fogaimat nem látta senki
Csak villogó fogsoromat
Mígnem ragyogva kicsattant
Az antik éj állkapcsai közül –
Arisztophanész!

81

A Taigetoszról, a Taigetoszról
naponta dobtál csecsemőt,
s most sírsz, most hűlten motyogod:
„ép volt, erős...”

84

Falazzatok fantáziába
Túlozzatok – szeressetek

85

Hálóhoz nő a pók is
Koldulok
Logika lépcsőfokán

89

(Új-Genézis)

A férfi túlozni akart
Napot dobott az égre
A nő is túlozni akart
Kerekre szabta végre

A férfi azt hitte
Forog
A nő tudta, hogy
Csak kerek

A férfi hitte
Ami gömb
Gurul, mint gyöngy

Göröngy
Mert sarka nincs
Cöveke nincs
Kifeszíthetetlen

A hasa olyan gömbölyű
A nő tudta
Lesz gyermeke
A férfi tudta
„Tőle-e?”

A férfi túlozni akart
Nemzett fiút
A nő is túlozni akart
Szült dalt

Ezért istennek nincs neme.

90

Van akitől
egy mondatot
van akitől
földet
könyvtárnyi földet
várhatok...

91

Nincs bennem táj – semmilyen táj
se fenyők, se vizek, se tölgy se zizeg
beszéd kanyarján zurran föl az autó
benépesít a
Tájtalanság...

92

Fogalom csöndje: sütkérezik a Pont
Hajszál hull az időbe
Valaki finnyásan tolja félre a tányért
Lyukad a fog: levegőt fog
Ennyi lég nem elég a madárnak
Fogalom csöndje vesz körül
Csörtet az Ítélet-bölény
Les rá a Következtetés...

93

(Poétikai tanulmány)

Ki ez a rím nekem?
Házam, hazám, szülőm vagy gyermekem?
Ki ez a rím nekem?
Idegen.
Poros – messziről jött.
Barangoló lötty.
Vándor-tök,
ezerszer kivájt gömbölyűségű:
göngyölték szájba,

s vitték száraz lábbal
tengereken átal...
Mindegy, ki szülte: Jáhve, Jehova...
Úgyis megkérdem: honnan és hova?
Ki tudja
kinek a nyelve
emeli elvre,
mint nyers rúd követ, egyebet,
vagy köpi porba
tabuid sorban
fogakkal együtt –
rímedet?
Ki ez a rím nekem?
Talán csak páva.
Cicoma.
S a dísz alatt – iszonya.
Ki ez a szó, ki ez a rím?
Megszült, fiadzott, ellett?
Szülőm volt s végül gyermekem lett?
Vagy fordítva tán:
tékozló fiamból –
fösvény ősapám?
Ki nekem?
Hidegen
rímelem,
mímelem
a rokont.
(Búsulsz, hogy szűz szók nem maradtak.
Dolgod néked szűz szóval nem volt.
Hogy minden igen és nem
és és és kert és régen
szájpadlás egében,
igés mindenségben
hamva után sír...

Hogy néked krajcáros lotyó,
rosta-ribanc jutott csak,
kezektől megkopott csap,
mindenkiért imádkozó pap,
fűvel-fával egyként kegyes nap...)

95

Úgy könyörgök nyugalomért
Hogy nem kérek semmi babért
Akik bensőmben egyre rázzák
Festett fogalmam gyönge rácsát
Kik fogják sejtésem kilincsét
S sziszegve mennek a bilincsért
Azokba fűzöm a fohászom
Hátha imádón megjuházom

Úgy könyörgök nyugalomért
Mint a rendes italomért
Mint ki elé a hallgatag
Homok borul, a sivatag

Hallgatag Hím udvarolgat
A Nagy Nőstény Nyugalomnak
Úgy könyörgök nyugalomért

96

ó az anyám született isten
szemérmes kis kakadu-lány
szeretném ha titokban frissen
álomban terülne rám

de félek mindent megmagyaráznak
könyörgök nyugalomért
ezért-azért

ó az apám született ördög
szemérmetlen kakadu-kan
nékem légyen mondva a köldök
s minden lány velem rohan

de félek mindent megmagyaráznak
könyörgök nyugalomért
ezért-azért

97

Csiklandós minden, ha te úgy akarod,
Tragikus kutya, te eltakarodj.
Már sistereg a fohászok kanóca,
S robbanni fog az ámen.

98

(Teljes megbocsátás)
Alkalmi rigmus

Azok a nők se voltak rosszak
Akik szelíden megbotoztak
Vagy mosolyukkal megmotoztak
Meg tárva-nyitva is oroztak
Azok a nők se voltak rosszak
Kik borzadásig mind boroztak
És sok oktalan bajt okoztak
Kik rangot tépve is fokoztak

Azok a nők se voltak rosszak
Kik összeadtak s megszoroztak
És dunyha-hadnagynak soroztak
Vagy csomót oldva is bogoztak
Azok a nők se voltak rosszak
Kik hinni-kéne-hazudoztak
És mindig vittek, sose hoztak
Akik csak l'art pour l'art pofoztak
Azok a nők se voltak rosszak
Akik sikolyba-olvadoztak
Vagy hőn szeretve – unatkoztak
És paplan alatt imádkoztak
S azok a nők se voltak rosszak
Kik tőled független
Virágoztak.....

99

És akkor lassan
Egy istent kiástam
Ásóval és lapáttal
Három méter mély gödörből
Első istenemet kiástam
Levertem róla a sarat
Meg kifújtam az orrát
Ültettem az apró edényre
Hadd nyögje ott a sorsát
Isten pesztrája lettem lassan
S keresgélni kezdtem – magasban
Felnyúltam érte, mint egy légyért
Elkaptam – zümmögött
Isten? Nem isten? A lélek érte fönt járt
Az ész csak hümmögött

Ha fönthagyom – repülni fog
Ki – sohase tapintom
Ha lerántom – hiányzik fönt
Nem lehet többé titkon
Kellene egy isten föntre
Kellene egy lentre
Pesztrálnám a két kis istent
Tente, isten, tente

102

Szabadságom,
nyújts nyelveden
egy ament.

103

Átörököljük a módot, a kínok
temérdek változatát,
tenger Anonymus tesz különbet,
mint nevekhez hurkolt haditettek,
átörököljük a módot, a büntetés,
az „ahogyan” cseleit, –
ó, büntetni – de könnyű tudás,
kötelet sose látott tenyerünkben
ott az ügyesség a hurokra, –
s *minden istentől*
távol is –
mi magunk kitaláljuk a kínt.

104

(Parlando molto)

VIII

Nekem most be kell osztanom
Nekem itt be kell osztanom
Az emberiséget
Nem ihatom le magam Leonardo borából
Luther asztalánál nem
Ehetem magam rogyásig
Pláton lakomáján tarisznyába
Gyűjtöm a morzsát
Be kell osztanom az emberiséget
Tartalékolni a csodát
Minden napra csak egy csodát
Semmit sem herdálhatok
A végső percig juss
Emberiség

IX

A cigányasszony anyámnak megjósolta
Kötélen szárad el a fia
Aszalt szilváért jósolta a halált
Anyám seprűvel kergette – hova (?)
Az a fekete arc, az a fekete arc
Lángolt rajta
Az igazmondás rémülete...
– – – – – – – – –
Lelkedből sorsaidat
Milyen messzire űzheted (?)

XVI

Szorongunk Gyufafejek – dobozban
Mert jönnek majd elgyújtani
Mert Gyufafej vagy, ne is tagadd
Valami vaskos bőrszivart
Valami szutykos nagy pipát
Gyújtasz majd meg
S ha ellobbansz
Lesz-e erőd
Hogy ennyit súgj
Főnix.

XVII

Emlékszel?
Puskáztál a padban
tediákságodban,
puskáztál a padban.
Körmödre írtad
az évszámokat,
a históriát.
Elfért a körmödön
Periklész hatalma,
a kis Napóleon,
Hannibál kapuja,
megfértek egymás mellett,
elfértek körmödön.

Ha majd jön Inkvizítor tanár úr,
hogy körömvizsgát tartson,
„piszkos” – azt fogja mondani.
Te pedig dugd zsebre a kezed,
vidd, vidd, lopva cipeld,
ami a körmödre fért...

XXIV

Ti guggolók – szomorú szarók
ti szomorú agyag-kancsók
valami polcon
valami történelemelőtti polcon

Szomorú agyag-kancsók
kilyukadtak lent-lent
s most folyik-ömlik belőlük a víz...

XXVII

Kevés kenyerünkből
Kevés kenyerünk beléből
Gyúrtuk a sakk-figurákat
A játék kenyér
Nemcsak kenyérrel élünk
A játék isten kenyere

A játék isten kenyere mibennünk.

XXVIII

A költészetre figyelmeztet minden
A szabadságra figyelmeztet minden
Fényre figyelmeztet a homályunk
Pokróc alatt
Csudás palota épül.....

XXIX

Forró nyári mezőn
Forró nyári mezőn
Messzi van, messzi van
Messzi van a Korsó
És pincér húz el, csudás Pincér-Madár
Pincér-Madár suhan el fölöttünk
Híg levegőben
Fehér kabátja meglegyint
És a bokron
Sörhab-ökörnyál leng már.....

XXX

Csizmák magánya vesz körül
Csizmák levetett csendélete
Csizmák magánya
Torkodra fonódik a kapca.....

XXXI

Ó, hogy alusztok emberek
hasábfák, kövek, múzeumban
Levetett érmek a párnán
Ó, hogy alusztok
mint fehérjében a sárga
kiflik, fonottkalácsok
mint a bogáncs, az árvalányhaj
odú a fában, mint gödör
alusztok, mint a sivatag
szárítani kitett halak

vén dróton dohánylevelek
mint cérnára-fűzött fogak
állkapocsban a fogak
fésűben a sok fogak
mint boronában a fogak
véletek most isten
nem harap
undok poharában
szunnyadtok ó, fogak
ó, hogy alusztok emberek
isteni fogai, emberek
olykor motyogtok, csikorogtok
egymás mellett ó, hogy alusztok
ó, hogy alusztok emberek
egymás mellett
ki-ki magában.....

105

(A Szó gyomrában)

A túlkönnyű végtelenből tojásba bújtam vissza.
Kékes lebegés helyett újra acélfalon kopácsol
Csőrös hitem, pelyhedző alkalmaim
Szaporák.
– Tessék – szólnak kintről kopogásaimra
Ők nem tudják, hogy nem azért kopogok
Mintha ki akarnék lépni vagy be hozzájuk
Hanem, mert a Szó gyomrában élek örökkön
Ahonnan szabadulni nem lehet soha
Elszántam magam a kín örökségére
Berendezkedtem millió születésre, ugyanannyi
halálra

S akik azt mondják „tessék”, nem tudják, hogy hiába mondják
Mert kint lennem kevés már s itt bent szorít a szükség
Akik azt mondják, „tessék”, nem tudják, hogy hiába mondják
Nyújthatnak csákányt, fúrót, bármi kalapácsot
Én kifelé kopogok s befelé haladok
A Szó gyomrában – millió gyomor van
Mind beljebb hatolok a gyomrok gyomrán átal
Ti pedig kint halljátok csak kopogásaim
És bólogatva mondjátok, hogy tessék.

106

(Az Unalom Elemei)

Jött valami lassú permet kávé nő hitvita virágárus számlák
Barlangban ültem falán az Unalom Elemei
Fejek törzsek bölények végtagok
Valami fény is ásított a nagy sötétben
Barlangban ültem falán az Unalom Elemei
Jött valami lassú permet kávé nő hitvita virágárus számlák...

108

(Fénykép)

Függök szemeitek falán
Szeggel verve s csikorgok
Kinek szemébe is kerültem
Mért láthattok ti engem

Miért láthattok engem
Büntetlen fizetetlen
Függök szemeitek falán
Miért láthattok engem

109

Mártsd meg semmiben átkaid
Így legyen nyugalmad
Gyermek-rajzot tégy a zsebedbe
Kereszteld meg átkaidat

Adj nevet átkaidnak
Levelet írhass nékik
S szólíthasd este lefeküdni őket

115

(Magány zsebében)

Itt vagyok már önmagam zsebében
Fejemen ujjak kotorásznak
És ház vagyok és lakhatatlan lélek...

116

(Aquinói megkísértése)

Te születés – örök megkísértés
Áldott méhből előrohansz a hanggal
Mint Szent Tamás az izzó széndarabbal...

117

(A tíz parancsolatból)

Nyújts nyelveden virágot s ördögöt
Mélyítsd agyad felé a köldököd
Ne vígy bárkádba Noé nőszemélyt
Minden latorhoz két Krisztus legyen
Minden két szajha kap most egy szeszélyt
Minden aggszűz két akaratot – – –
Szent Ignác a priccsen
Jézus szíve csücskét
Rágja.

119

(Dante)

Nem hisz az Isten bennem. Poklot jártam.
Igaz, csak gondolatban.
Nem hisz az isten bennem.
Talán csak gondolatban.
Macskaszemű, zártajkú füvét
alám borítja: kémek!
Furcsa, olasz arcomból serken
Minden, ami Őtőle fázik.
Ó, borostás Itália!
Nem hisz az isten bennem.
Mért láttam poklot álmaimban?
Vétek, már ez is vétek.
Elég egy álom a kereszthez.
Nem hisz az isten bennem.
Láttam, amit nem láttam soha.
A Poklot. A Kivetettet.
És megkérdeztem: ilyet is teremtett?

De – elképzelni: vétek.
A képzelés az istené.
Tapasztalás – az a tiétek!
Szorongok most a kedvesem
germán haján, latin-húsában,
tercináim tövébe dűlve,
északra-fázón.
Menj kedvesem!
Távozz hitemből.
Kettő a kulcsod!
Bokádon fül nő!
Szemérmed szól is.
Kém a te kéjed.
Nem hisz az isten bennem.
Menj kedvesem!
Elárulsz lassan!
Nő: isten kémje!
Távozz hitemből.
Édes olasz nyelv!
Nem vagy te mennyei latin,
de jobban csigáz a kín,
amit szerelmes ád,
mint a szükséges ágy.
Majd azt írjátok, isteni
a művem és az istené.
Isten is hisz majd bennem.
Álmot adna jognak s hiába,
ha kedvesem germán hajába,
latin-húsába rög harap...
Ó, engem, isten, learattál,
de nincs hombárod, hogy begyűjts.
Adtad volna a képzelés jogát!
Neked már költőd –
nekem meg istenem nincs.

120

(Szervétusz a máglyán)

Miért kell elégnem?
Mert egy-istenem honát-szívét
Már megkerestem?
S túl kicsi a vérkör,
amit felfedeztem?
Mért kell elégnem?
Nem tudhatom, de kell.
(Isten, isten, mért vagy ily gyönge
ebben a máglyás pillanatban?)

Közelegj, láng,
lehetsz falánk,
mutass utat, halál,
mutass – önmagamhoz!
Halj meg velem, hitem.
Halj, hogy mindenki más
fáradozzék,
s ne kapja máglya-tálcán
az Egy-Istent,
a sóvár Feltámadást.

122

(Minden jegyében)

Szűz, Ikrek, Vízöntő
Bika, Oroszlán, Skorpió
Minden jegyében

Minden jegyében
Megszületsz
Minden jegyében
Persze halsz
S ha ez sem – – –
Találj valami állatot
Találj sziámi ikreket
A két fül, orrlyuk, a szemek
S szüless meg Rendületlen.

123

Kakas voltam
Kukorékoltam
A Kés előtt
A Kés színe előtt

A golyót idegessé tette a sikoly

Adj a korbácsnak kávét
És a kötélnek adj rumot

Tedd idegessé az ölőt
Tedd idegessé az ölőt

A golyót idegessé tette a sikoly

Kakas voltam
Kukorékoltam
A Kés előtt
A Kés színe előtt

Tedd idegessé az ölőt!

125

(Frontátvonulás)

Minden nyakamba jön
A glóriám
„Maga hányas dicsfényt hord?”
Felhő nap nyakamba hull
Időm e jómadár
Pedig még Atlasz sem vagyok

Nyakamra támad
A birkózó
Első tenyér – a köd

126

(Rapszódia)

füvek szájában
giliszta-furulya
százlábú szaxofon
féreg-fuvola
gubó-duda
csiga-biga-kürt
füvek kezében
szarvasbogár-cselló
hernyócsíkos zongora
kati-bogár-rumbatök
sündisznó-cimbalom
kotta: levelibéka

egek markában
    diridongó-gordon
    lepkeszárny-cintányér

az én számon meg a
    főttkukorica
    a szájmuzsika

röppen a fecske-hegedű
    állad ereszére
    becammog a medve-bőgő
    barlang-zenekarba

túléljük a
    teremtést

127

A formák találkoznak
mikor titok többé nem lesz
az emelkedő korbács árnya
barlangom falán
annyi, mintha lesújtott volna rám – –
mert félelmemnek nincsen árnya
maga is lélek
mert árnyamnak nincs félelme
maga is valóság – – –

128

(Pathetica)

A nyíló ajtóval te jössz
A nyitott ajtón át a kert
És engedjétek hozzám az én lelkemet
A nyitott ajtón át

129

(Fogalom)

Szipog a kis remegés valahol
Remeg a kép valamerre
Fogalom – közös sír
Vár
Harang kivirágzik
A hangban

130

Tű Foka

A mű oka
A tű foka
Mondd hogy fértek az anyjukon ki
Azok az óriások
A mű oka
A tű foka

131

(Helyzet)

Az idegek végén
Az idegek végén
A fészkek üresek
Nem tudom tél lett emiatt
Hova lettek a madarak
Az idegek végén
A fészkek üresek
Itt a tavasz itt van a tavasz
Ki kell találnom a madarakat

132

(In cognito)

Hálok havon rangrejtve-szerelemmel
Dugdosom agyba-főbe koronámat
Arany s velő elkeverednek
Szemek szidolozzák
Rangrejtve surran a vérem

Surran a vérem mint az egérke
Kajtat a testi kosárban
Megrezzen pici bajsza
Rangrejtve surran az árva

Így ölellek
Így tudlak ölelni
Rangrejtve
S havon

Ne félj mert
Rangrejtve-hó ez
Nyomtalan
Birodalom

134

(Megmaradás)

Tenger szavam fog megmaradni
Erdő mondatom megmaradni
Virágkert versem megmaradni

Egy igém hal meg
Őérte félek

135

(Állapot)

Keresnek; helyettem mások válaszolnak:
„Nincs itthon, Péternél leledzik.”
Péter rám néz: „Hol jársz, persze, nem figyelsz ide.”
„Éppen Jánossal voltam gondolatban.”
János sóhajt: „Szegény Géza, kár hogy nincs velem,
Hol mászkálhat, biztosan magában...”

ÉS PÉTER MELLETT
ÉS JÁNOS NÉLKÜL
ÉS
JÁNOS ÉS PÉTER HATÁRÁN

136

(Bekötött szemmel)

Bekötött szemmel tóba dob a költő
úszni nem tudsz mentőövet se kapsz
s meghalsz ha nem mondasz valamit
ennyit a tónak ím hazajöttem

137

(Városnézés)

Megállok énem háza előtt
Rekonstruállak
Ez is műemlék mutogatom
A kebleket s a csípőt
Mert én vagyok létem omló romja
Én vagyok állványomon a pallér
Én vagyok a városnéző ember
S én vagyok minden bámészok
Vezetője.

138

(Fohász)

Jászolhoz kötöm a fohászom
A bűn tövét most megjuházom
Üveg fejemben
Virít a velő

Váza-agyamban
A virág kinő

Boritalos jön
Kirakat csörren
Jön a lopó ujj
Szirom lezörren

Szép voltál szép voltál
Mindened ráment
Lábujjhegyen Sion-hegyen
Mondjunk egy ament.

139

(Bekötött szemmel alvóm)

K.-nak

Játsszál bármit bármiképpen
Én nem bánom semmiképpen
Csak álmodból jöjj meg épen

Lefekszel minden délután
A kelvirág a barack után
Bekötöd szemed
Ágyba bújsz a semmi elől
És rohansz a semmi után
Nyolcas semmi és kilences
Bóbiskoló utasokkal
Lefekszel minden délután
A kelvirág és barack után
Lehúzod a zsalugátert
Bolhát öltél meg a falon
És csípődön
Villany kattan

Szoknyád kapcsa is kipattan
Pilláid összekulcsolod
Fehér kendővel bekötöd szemed

És nem bánom hogy játszol
Kis Justitiát – kertben
Nem bánom ha fejed köré
Cirkuszi kés glóriát von
Nem bánom, ha fal mellett állsz
S a golyótól fel is támadsz
Nem bánom ha a kötésen
Szemed meggypirosan áttör
Csak vigyázz hogy rátalálj a
Körülötted rejtezőre
Nehogy a kés elröpüljön
Csőrében a glóriáddal
Homlokodból egy darabbal
Csak álmodból jöjj meg épen.

140

Ergo

Állok a fürdetlenben
Állok a látatlanban
Belesuttogok a csövekbe
Találd ki találd ki
A cső másik végén
A gyermek füle megnő
Állok a hallatlanban
Találd ki
Találd ki
Azt mondtad hogy

Fejemet rázom
Találd ki találd ki
Fejemet rázom
Fejemet rázzák
Csengőt ráz
Pedellusom
Egy szilenciumra

Állok a fürdetlenben
Állok a hallatlanban

141

(Délelőtt a kávézóban)

Restauráljuk képzeletünket
Íves állványokon
Lelkes a kőművesség
Látjuk a formák
Feledett arányát
Hunyt lelkünk
Süllyedt mozdulatát
Kávéba csöppen a
Déli verőfény
Konyakba hull
Valami csent füst...

142

(Jövőm közérzete másutt)

Mikor az Arány korcsolyázott
S elcsúszott valahol a jégen
Halhatatlanság kontya kibomlott
Kezét bennem csípőre tette
A Hagyomány – régen
Szellemi tyúkszememre toppant
Az udvariatlan elefánt
Arany köpés arany köpőcsészébe hullt és
Jövőm közérzete másutt
Az Út-Istent is borzongatni képes...

143

Nem segít már sem az aranyos láng
Nem segít a tegnapi rigó
Nem segít a legszebb pofájú ló sem
Sem úszó madár, süllyeteg hajó
Vemhes isten, pohos, nyúlarcú patkány,
Nem segít a fogalmat-ellő
Bukó betű, számítva vedlő hatvány
Szederjes rongy, maroknyi mell-rész
Nem segít már sohasem azon
Ki bölcsőn kezdte túlsó életét

144

(Halmozások)

Megy a hajó úszik a bárka
Padlatán hal tátog magában
Úszik a hallal a hajó-raj
Így úszik a hal már hajóval

Szép madarat visz a repülő
Azon a dombon dús tevepúp nő
Ott a gödörben angyali lyuk van
Ösvény támadt tegnap az útban

Halom halomra
Halmazra halmaz
Tej nem vagy csöndes
Meg kell hogy alvadj

145

Az ágy lába

Ágy lábához kötött apám
Elcsángtam görgő gesztenyékkel
Ágy lábához kötött apám
Pedig még alig voltam

Ágy lábához kötve olyan szigorú volt
Nagy ágy feletted padló alattad
Bokádon madzag
Csirke lábát kötik ilyennel
Vagy ha nincs a szeszélyek tyúkját
Az ágy lába olyan szigorú volt

Ültem az ágy lábainál
Ima és minden nélkül
Olyan magas volt az az ágy
S olyan alacsony a létem

Hallottam mindent, ami kint volt
Labdákba bújtak a kölykök
Visongtak lányok a hajfonatért
Kuncogott a csiklándozás
Perzselte a tavasz az istent
Az ágy lába olyan szigorú volt
Azután apám odajött
Kioldotta a madzagot
Igét szólott nem faggatott
Az ágy csak büntetés volt
Nem ebben halsz
És nem ebben születtél.

146

(Idegenség)

Elúsztak már az ujjaim, a lények
megoldották a zongorán a szíjat
Egér vagyok s a macska messze várhat
mert változom a Cethalon belül
Nem aggaszt már csak mérhető magányom
az idegenség lilás halai
(Tér konzervnyitója, húsom
idők dugóhúzója, vers
Fájdalmaim örökzöldje sercen
tűjébe kap a pillanatnyi gyertya)
A betű térdét átfogom hát halkan
felfedezem szeplőin a kételyt

Ament mondok idegenségemre
s a szószékemen parittyát fogok
És minden éjjel újra felnyögök
idegen volnék betű nyisd a térded

148

(Paletta)

II

Szaporítsuk meg tagjainkat
mi az a tíz ujj, két kéz, ne tréfálj
szaporítsuk meg tagjainkat

Mikor ölellek
tarkómon is lássak
jönnek-e mások is utánam

*

És főzzön szerelmed
Gyűszűben és fedj le
Gyöngyözzék minden ösztönöm
Emelj fedőt és nézz belém
Vagyok-e már a főztöd?

*

A telefonkagylót fölemelted
paletta nyílt előtted
tárcsáztál
kék, zöld, lila, fekete, sárga, szürke
riadtan káprázott szívem
mint barbár
össze kívántam
zúzni a szivárványt.
*

Cigarettádban finánclá b vagyok
elszívni nem tudsz
kihúznál lassan
halászos mozdulattal
s dohányod elpereg

*

Órád üvege alatt micsoda séta ez
A Semmi számlapján bandukolok
Mutató lökdös előbbre, szuronyos őröm
S az üveg fölöttem
Hontalan

149

(Gólyalábú lányok)

Gólyalábú lányok elébem vetülnek
Átsétálok a hidak alatt
Kockás-vonalas, krajcáros szemeikben
Iskolántúli sugarak lobognak
És ingükön, jaj ingükön – – –
Préselt virágok foltja könyveimben

150

(Kiscsikók)

Arcom kapuját kinyitom
Zúdulnak át a szekerek
Odakapok
Megsimogatni egy kis csikót
A kiscsikók a súlyos kanca
Anyjuk után poroznak

Míg a kocsisok elboroznak
A tőgyhöz futnak a csikók
Ilyenkor arcom kapujába
Gyönyörködve kiállok
Az ostor hallgat a fenség előtt
Gyeplő hever, hám se nyög
Csikóvá lassan áttűnődik arcom
Anyám hasához szorítom az arcom
Ha súgni tudnék, súgnék valamit
Ha kocsisok a kocsmából kijönnek
Elrebbennek a tőgytől a csikók
Nyüszítenek a szekerek
Ostor és hám feltűri ingujját
Arcom lassan visszaváltozóban
Minden s mindenki
Után becsukódik

151

(Magasra-ásás)

Magasra ásom el fejem
Gilisztát szel az ású
Terjengő ősgilisztát
Egy-egy hajszálam átszel

Magasba ásom torkomat
És rumot kap a lelkem
Szüzet nyerek a kártyán
Hártyára képet festek
Lebegő dundi angyalt

152

(Tejtestvér)

B. T.-nek

Tejtestvért hallok, a Látvány
Átborzong homlokomon
A tejtestvér kitárja
Sejtjeit a fehér abroszoknak
Részeg a tej, savanyúba dől
A sajtár kirohan a sínekre
A vasutas is jelentette alássan
Tejtestvérünk titkolózni feküdt le

A vasutas megállt a körmeink fölött
A vonat átvonult az ujjbegyekben
Tejtestvér a hangtalanba roskadt

Én lapozgattam könnyeim között

153

(Bordal)

Szép volt a bor ajka be szép
A pálinka fogsora ép
Sör haja szállott
Pajktárs te pajktárs
Vonjad az ínyed a szablyád
Kupa bíró mit szab rád
Igyál te pajktárs te pajktárs
Pohárba sóhajtás
Hej a bor ajka de prém
Pálinka fogain flóta a szád

Sör haja száll fölibénk paripákkal
Ó ami vélük megy
Belőlem vélük megy
Övéké egészen (?)

Ó ami velem jön
Belőlük felém jön
Enyém lesz egészen (?)

Enyém-e a mámor
Mámor vagyok – én (?)

Csak mámoromat
Nem adom soha vissza
Teremtőjének

154

Ma több van könyökömben
Mint patkó őrzi állatát
Ma van koordinátám
Ha részeg is a koordinátám
Origója az én Küklopsz-szemem
Ma jól vagyok ma akarok
Ma nem félek nem maradok
Bár lábnyomaim gyanakvón követnek
Hova viszem a lábnyomaimat
Hova visznek a lábnyomaim engem (?)

155

Koponyád barlangja falán
Bölény viruljon s harci jelenet
Vonszold öblére dorongolt vadjaidat

Süss húst, csiholj tüzet, de
Lakomád után
Szorongó fali árnyak
Segítsenek sikoltani – –
Fogpiszkálód
Fény tűje legyen

156

(Minden van)

Csak párbaj volt a fogalommal minden
Minden van, amit én teremtek
Legyenek nyúlformájú szentek
Legyen a szarvas Don Quijote
Agancsa messzi szélmalom
Minden van, amit én teremtek
De határtalan pillantásaimból
Hiányzik a végső hajókötél

157

(Hal ez is)

Csupán hívó szót mondok
egy-egy szót a világba
keressék meg társaikat
gyűjtsék mögük – maguktól
ki hívni mer, tábora gyűl

*

„Te nem vagy hal, te nem vagy hal,
csak ember” (Sláger)

*

Láncfű-buborék
lombik magánya
elszéled az üveg tiszta nyája
füttyel terelsz cserepeket
füttyel bűvölöd
a csöveket
tapintsd meg az üveget (:)
az istent
neked minden él – benned
benned mindenben van élet
de hal ez is

kiteregeted
a cserepeket
a pikkelyeket
a sikolyokat
cérnára fűzöd
a kötéltáncosokat
nyakba
gyöngynek
s fölcsapsz
göröngynek
lombik magánya
láncfű-buborék
marék
cserép
elszéled
az üveg tiszta nyája
lombik magánya

füttyel terelsz
cserepeket

neked minden él
neked van – élet
hal ez is
tapintsd meg az üveget (:)
az istent

161

(Horgász)

Vízből jöttél
valamikor
zsinegen
nyújtod
magadat vissza

162

Csókjaid leperegnek
kacsa tollán
a zsírnál is
bűnösebbek

163

Zsebredugott szárny

Barátom, isteni barátom
Zsebre dugtam a szárnyam
Van kesztyűm, ne fázzon

Mégis zsebre dugtam a szárnyam
Barátom, isteni barátom
A tollam, a szárnyam
Most zsebbe, dohányba, fésűbe, pénzbe
Mártom.

164

(Szemvaluta)

Szemét siratja az apám
Golyózott, gombozott
A kutya öreg
Elherdálta a gömböt

Elköltjük
A szemünket

Itt ez a kék
Mit ád érte az ég
Itt ez a zöld
Mit nyújt érte a föld

Szemvaluta szemvaluta
Forogj csak a börzén

Nézd
Kutya fösvény
Hunyorog bandzsít
S hamarabb lehunyja

165

Döglésig
tart a halál
butácska félsziget – föld tart
tenger csal úszni
cigányos módszereddel
ricsajt csapsz estelente
kinek vegyél virágot
ömölj a mitológiába
hegy és vízrajzi térkép
csönded is csend lesz
adalék
zaj a zajhoz
meg nesz a neszhez

166

(Éj)

Éjszaka van
Annyira éjszaka van
Annyira éjszaka van
Észak és Dél van

S ott jön a reggel
Kettőt négybe boronálni a szél

167

Sízők előtt a téli szállodában

Most meleget asszony
Még melegebbet
Minden meleget most
Lepedőnkre majd jönnek
Gyűlnek majd méz-lepedőnkre
Dőlnek a hó-lavinák
A Dilúvium-zúdulás
Utánunk svédek jönnek
Svédek jönnek utánunk
Gyűlnek a méz-lepedőnkre